

שבת א:א – א:ד

פרק א: משנה א

יציאות השבת שבתים ששהן ארבע בפנים, ושבתים ששהן ארבע בחוץ.
כיצד?

העני עומד בחוץ ובעל הבית בפנים,
פשט העני את ידו לפנים
ונתן לתוך ידו של בעל הבית, או שנטל מתוכה והוציא,
העני חייב ובעל הבית פטור.
פשט בעל הבית את ידו לחוץ
ונתן לתוך ידו של עני, או שנטל מתוכה והכניס,
בעל הבית חייב והעני פטור.
פשט העני את ידו לפנים
ונטל בעל הבית מתוכה, או שנתן לתוכה והוציא,
שניהם פטורין.
פשט בעל הבית את ידו לחוץ
ונטל העני מתוכה, או שנתן לתוכה והכניס,
שניהם פטורין.

פרק א: משנה ב

לא ישב אדם לפני הספר סמוך למנחה, עד שיתפלל.
לא יכנס אדם למרחץ ולא לברסקי ולא לאכל ולא לדין.
ואם התחילו, אין מפסיקין.
מפסיקים לקרות קריאת שמע, ואין מפסיקים לתפלה.

פרק א: משנה ג

לא יצא החיט במחטו סמוך לחשכה, שמא ישכח ויצא.
ולא הלבלר בקלמוסו.
ולא יפלה את כליו, ולא יקרא לאור הנהר.
באמת אמרו, הסזן רואה היכן תינוקות קוראים, אבל הוא לא יקרא.
כיצא בו, לא יאכל הזב עם הזבה, מפני הרגל עברה.

פרק א: משנה ד

ואלו מן ההלכות שאמרו בעליית חנניה בן חזקיה בן גריון כשעלו לבקרו.
נמנו ורבו בית שמאי על בית הלל,
ושמנה עשר דברים גזרו בו ביום.

שבת א:א – א:ד

פרק א: משנה א

יציאות השבת שבתים ששהן ארבע בפנים, ושבתים ששהן ארבע בחוץ.
כיצד?

העני עומד בחוץ ובעל הבית בפנים,
פשט העני את ידו לפנים
ונתן לתוך ידו של בעל הבית, או שנטל מתוכה והוציא,
העני חייב ובעל הבית פטור.
פשט בעל הבית את ידו לחוץ
ונתן לתוך ידו של עני, או שנטל מתוכה והכניס,
בעל הבית חייב והעני פטור.
פשט העני את ידו לפנים
ונטל בעל הבית מתוכה, או שנתן לתוכה והוציא,
שניהם פטורין.
פשט בעל הבית את ידו לחוץ
ונטל העני מתוכה, או שנתן לתוכה והכניס,
שניהם פטורין.

פרק א: משנה ב

לא ישב אדם לפני הספר סמוך למנחה, עד שיתפלל.
לא יכנס אדם למרחץ ולא לברסקי ולא לאכל ולא לדין.
ואם התחילו, אין מפסיקין.
מפסיקים לקרות קריאת שמע, ואין מפסיקים לתפלה.

פרק א: משנה ג

לא יצא החיט במחטו סמוך לחשכה, שמא ישכח ויצא.
ולא הלבלר בקלמוסו.
ולא יפלה את כליו, ולא יקרא לאור הנר.
באמת אמרו, הסזן רואה היכן תינוקות קוראים, אבל הוא לא יקרא.
כיצא בו, לא יאכל הזב עם הזבה, מפני הרגל עברה.

פרק א: משנה ד

ואלו מן ההלכות שאמרו בעליית חנניה בן חזקיה בן גריון כשעלו לבקרו.
נמנו ורבו בית שמאי על בית הלל,
ושמנה עשר דברים גזרו בו ביום.

שבת א:ה – א:ח

פרק א: משנה ה

בית שמאי אוקרים:
אין שורין דיו וסממנים וכרשינים, אלא כדי שישורו מבעוד יום.
ובית הלל מתירין.

פרק א: משנה ו

בית שמאי אוקרים:
אין נותנין אונין של פשתן לתוך התנור, אלא כדי שיהבילו מבעוד יום,
ולא את הצמר ליוזרה, אלא כדי שיקלט העין.
ובית הלל מתירין.
בית שמאי אוקרים:
אין פורשין מצודות חיה ועופות ודגים, אלא כדי שיצודו מבעוד יום. **ובית הלל**
מתירין.

פרק א: משנה ז

בית שמאי אוקרים:
אין מוכרין לנכרי ואין טוענין עמו ואין מגביהין עליו,
אלא כדי שיעיב למקום קרוב.
ובית הלל מתירין.

פרק א: משנה ח

בית שמאי אוקרים:
אין נותנין עורות לעבדן ולא כלים לכובס נכרי,
אלא כדי שיעשו מבעוד יום.
וככלן **בית הלל** מתירין עם השמש.

שבת א:ט – ב:א

פרק א: משנה ט

אמר רבן שמעון בן גמליאל:
נוהגין היו בית אבא שהיו נותנין כלי לכן לכוכס נכרי
שלשה ימים קדם לשבת.
ושוין אלו ואלו; שטוענין קורות בית הכד ועגולי הגת.

פרק א: משנה י

אין צולין בשר, בצל, וביצה, אלא כדי שיצולו מבעוד יום.
אין נותנין פת לתנור עם השכה, ולא חררה על גבי גחלים,
אלא כדי שיקרמו פניה מבעוד יום.
רבי אליעזר אומר: כדי שיקרם התחתון שלה.

פרק א: משנה יא

משלשלין את הפסח בתנור עם השכה.
ומאחיזין את האור במדורת בית המוקד.
ובגבולין, כדי שיאחז האור ברבן.
רבי יהודה אומר: בפתחין, כל שהוא.

פרק ב: משנה א

במה מדליקין ובמה אין מדליקין?
אין מדליקין
לא בלכש, ולא בחסון, ולא בכלה, ולא בפתילת האידן,
ולא בפתילת המדבר, ולא בירוקה שעל פני המים, ולא בזפת,
ולא בשעוה, ולא בשמן קיק, ולא בשמן שרפה, ולא באליה, ולא בחלב.
נחום המדי אומר: מדליקין בחלב מבשל.
וחכמים אומרים: אחד מבשל ואחד שאינו מבשל, אין מדליקין בו.

שבת ב:ב – ב:ה

פרק ב: משנה ב

אין מדליקין בשמן שרפה ביום טוב.
רבי ישמעאל אומר: אין מדליקין בעטרן, מפני כבוד השבת.
וחכמים מתירין בכל השמנים:
בשמן שמשחין, בשמן אגוזים, בשמן צנונות,
בשמן דגים, בשמן פקועות,
בעטרן וכנפס.
רבי טרפון אומר: אין מדליקין אלא בשמן זית בלבד.

פרק ב: משנה ג

כל היוצא מן העץ אין מדליקין בו אלא פשתן.
וכל היוצא מן העץ אינו מטמא טמאת אהלים אלא פשתן.
פתילת הבגד שקפלה ולא הבבה -
רבי אליעזר אומר: טמאה, ואין מדליקין בה.
רבי עקיבא אומר: טהורה, ומדליקין בה.

פרק ב: משנה ד

לא יקב אדם שפופרת של ביצה וימלאנה שמן
ויתננה על פי היר בשביל שתהא מנטפת, אפלו היא של חרס.
ורבי יהודה מתיר.
אבל אם חברה היוצר מתחלה, מתר, מפני שהוא כלי אחד.
לא ימלא אדם את הקערה שמן
ויתננה בצד היר ויתן ראש הפתילה בתוכה, בשביל שתהא שואבת.
ורבי יהודה מתיר.

פרק ב: משנה ה

המכבה את היר מפני שהוא מתירא מפני גוים, מפני לסטים,
מפני רוח רעה, ואם בשביל החולה שישן,
פטור.
כחס על היר, כחס על השמן, כחס על הפתילה, חיב.
ורבי יוסי פוטר בכלן חוץ מן הפתילה, מפני שהוא עושה פחים.

שבת ב:ו – ג:ב

פרק ב: משנה ו

על שלש עבירות נשים מתות בשעת לידתן,
על שאינן זְהירות (1) בַּנְדָּה (2) וּבַחֲלָה (3) וּבַהֲדַלְקַת הַנֵּר.

פרק ב: משנה ז

נְשֵׁלְשָׁה דְּבָרִים צָרִיךְ אָדָם לומר בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ עֶרֶב שַׁבָּת עִם הַשָּׂכָה:
(1) עֲשֶׂרְתֶּם? (2) עֵרַבְתֶּם? (3) הֲדַלִּיקוּ אֶת הַנֵּר.
סָפַק הַשָּׂכָה סָפַק אִין הַשָּׂכָה,
אִין מְעַשְׂרִין אֶת הַדָּמַי, וְאִין מְטַבִּילִין אֶת הַפְּלִים,
וְאִין מְדַלִּיקִין אֶת הַנֵּרוֹת,
אֲכַל מְעַשְׂרִין אֶת הַדָּמַי, וּמְעַרְבִין, וְטוֹמְנִין אֶת הַחֲמִין.

פרק ג: משנה א

כִּיָּרָה שֶׁהִסִּיקוּהָ בְּקֶשׁ וּבִגְבָכָא, נוֹתְנִים עָלֶיהָ תְּבַשִּׁיל.
בְּגִפְתָּ וּבְעֵצִים, לֹא יִתֵּן עַד שְׂיִגְרַף, אוֹ עַד שְׂיִתֵּן אֶת הָאֵפֶר.
בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים: חֲמִין אֲכָל לֹא תְבַשִּׁיל.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים: חֲמִין וְתְבַשִּׁיל.
בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים: נוֹטְלִין אֲכָל לֹא מְחַזְרִין.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים: אֵף מְחַזְרִין.

פרק ג: משנה ב

תַּנּוּר שֶׁהִסִּיקוּהוּ בְּקֶשׁ וּבִגְבָכָא, לֹא יִתֵּן בֵּין מְתוּכוֹ בֵּין מְעַל גְּבִיו.
כְּפָח שֶׁהִסִּיקוּהוּ בְּקֶשׁ וּבִגְבָכָא, הֲרִי זֶה כְּכִירִים;
בְּגִפְתָּ וּבְעֵצִים, הֲרִי הוּא כְּתַנּוּר.

שבת ג:ג – ג:ו

פרק ג: משנה ג

אין נותנין ביצה בצד המחם בשביל שתתגלגל. ולא יפקיענה בסודרין.
ורבי יוסי מתיר.
ולא יטמיננה בחל ובאבק דרכים בשביל שתצלה.

פרק ג: משנה ד

מעשה שעשו אנשי טבריא והביאו סלון של צונן לתוך אמה של חמין.
אמרו להו **חכמים**:
"אם בשבת, כחמין שהוחמו בשבת, אסורין ברחיצה ובשתיה;
ביום טוב, כחמין שהוחמו ביום טוב, אסורין ברחיצה ומתירין בשתיה".
מוליאר הגרוף, שותין הימנו בשבת.
אנטיכי, אף על פי שגרופה, אין שותין ממונה.

פרק ג: משנה ה

המחם שפנהו, לא יתן לתוכו צונן בשביל שיחמו,
אבל נותן הוא לתוכו או לתוך הכוס כדי להפשירו.
האלפס והקדרה שהעבירו מרתחין, לא יתן לתוכו תבלין,
אבל נותן הוא לתוך הקערה או לתוך התמחוי.
רבי יהודה אומר: לכל הוא נותן, חוץ מדבר שיש בו חמץ וציר.

פרק ג: משנה ו

אין נותנין כלי תחת הנר לקבל בו את השמן.
ואם נותנו מבעוד יום, מתיר.
ואין נאותין ממנו, לפי שאינו מן המוכן.
מטלטלין נר חדש, אבל לא ישן.
רבי שמעון אומר: כל הנרות מטלטלין, חוץ מן הנר הדולק בשבת.
נותנין כלי תחת הנר לקבל ניצוצות.
ולא יתן לתוכו מים, מפני שהוא מכבה.

שבת ד:א – ה:ב

פרק ד: משנה א

בְּמָה טוֹמְנִין וּבְמָה אֵין טוֹמְנִין?
אֵין טוֹמְנִין לֹא בְּגֵפֶת וְלֹא בְּזָבֵל, לֹא בְּמִלַּח וְלֹא בְּסִיד וְלֹא בְּחַל,
בֵּין לַחִים בֵּין יְבֻשִׁים.
לֹא בְּתֵבּוֹ וְלֹא בְּזָגִים וְלֹא בְּמוֹכִים וְלֹא בְּעֲשָׂבִים
בְּזִמּוֹן שֶׁהוּא לַחִים, אֲבָל טוֹמְנִין בְּהוּ כִּשְׁהוּ יְבֻשִׁין.
טוֹמְנִין בְּכֶסֶת וּבְפָרוֹת, בְּכַנְפֵי יוֹנָה וּבְנִסְרֵת שֶׁל חֲרָשִׁים
וּבְנִעֲרֵת שֶׁל פֶּשֶׁתוֹן דָּקָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹסֵר בְּדָקָה וּמִתִּיר בְּגִסָּה.

פרק ד: משנה ב

טוֹמְנִין בְּשִׁלְחִין, וּמִטְלָטְלִין אוֹתוֹן, בְּגִזֵי צֶמֶר, וְאֵין מִטְלָטְלִין אוֹתוֹן.
כִּיצַד הוּא עוֹשֶׂה? נוֹטֵל אֶת הַכְּסוּי וְהוּן נוֹפְלוֹת.
רַבִּי אֱלֶעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר:
קָפָה, מָטָה עַל צֶדֶה וְנוֹטֵל, שְׁמָא יֵטֵל וְאֵינוֹ יָכֹל לְהַחְזִיר.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים: נוֹטֵל וּמַחְזִיר.
לֹא כִּסְהוּ מִבְּעוֹד יוֹם, לֹא יִכְסְנוּ מִשְׁתַּחֲשָׁד. כִּסְהוּ וְנִתְגַּלָּה, מִתֵּר לְכִסּוֹתוֹ.
מִמֵּלֵא אֶת הַקִּיתוֹן וְנוֹתֵן לְתַחַת הַכֶּר, אוֹ תַחַת הַכֶּסֶת.

פרק ה: משנה א

בְּמָה בְּהִמָּה יוֹצֵאָה וּבְמָה אֵינָה יוֹצֵאָה?
יוֹצֵא הַגָּמֵל בְּאַפְסָר, וְנֵאָקָה בְּחֶטֶם, וְלִבְדָּקִים בְּפֶרֶמְבִּיא, וְסוֹס בְּשִׁיר,
וְכֹל בְּעֵלֵי הַשִּׁיר יוֹצֵאִים בְּשִׁיר וְנִמְשָׁכִים בְּשִׁיר,
וּמִזִּין עֲלֵיהֶן וְטוֹבְלִין בְּמִקְוָם.

פרק ה: משנה ב

חֲמוֹר יוֹצֵא בְּמִרְדַּעַת, בְּזִמּוֹן שֶׁהִיא קְשׁוּרָה לוֹ.
זָכָרִים יוֹצֵאִין לְבוּבִין. רְחֵלוֹת יוֹצֵאוֹת שְׁחוּזוֹת, כְּבוֹלוֹת וּכְבוֹנוֹת.
הָעֲזִים יוֹצֵאוֹת צְרוּרוֹת.
רַבִּי יוֹסִי אוֹסֵר בְּכֶלֶן, חוּץ מִן הַרְחֵלִין הַכְּבוֹנוֹת.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: עֲזִים יוֹצֵאוֹת צְרוּרוֹת לִיבֵשׁ, אֲבָל לֹא לְחֶלֶב.

שבת ה:ג – ו:ב

פרק ה: משנה ג

וּבְמָה אֵינָה יוֹצֵאָה?
לֹא יֵצֵא גָמֹל בְּמִטּוֹטְלָתָהּ, לֹא עֶקֶד וְלֹא רָגוּל, וְכֵן שְׂאֵר כָּל הַבְּהֵמוֹת.
לֹא יִקְשֹׁר גְּמָלִים זֶה בְּזֶה וְיִמְשְׁדָּה.
אֲבָל מִכְּנִיס חֲבָלִים לְתוֹךְ יָדוֹ וְיִמְשְׁדָּה, וּבִלְבַד שְׂלֵא יִכְרֹדָה.

פרק ה: משנה ד

אֵין חֲמוֹר יוֹצֵא בְּמִרְדַּעַת בְּזִמּוֹן שְׂאֵינָה קְשׁוּרָה לוֹ,
וְלֹא בְּזוּג, אִף עַל פִּי שֶׁהוּא פְּקוּק, וְלֹא בְּסֶלֶם שֶׁבְּצוּאָרוֹ,
וְלֹא בְּרִצּוּעָה שֶׁבְּרִגְלוֹ.
וְאֵין הַתְּרַנְגּוּלִין יוֹצֵאִין בְּחוּטִין, וְלֹא בְּרִצּוּעוֹת שֶׁבְּרִגְלֵיהֶם.
וְאֵין הַזְּכָרִים יוֹצֵאִין בְּעִגְלָה שֶׁתַּחַת הָאֵלֶּיהָ שָׁלְהוּ.
וְאֵין הַרְחָלִים יוֹצֵאִים חֲנוּנוֹת.
וְאֵין הָעֶגְלָה יוֹצֵא בְּגִימוֹן.
וְלֹא פָּרָה בְּעוֹר הַקֶּפֶר, וְלֹא בְּרִצּוּעָה שֶׁבִּין קַרְנֶיהָ.
פָּרְתוֹ שֶׁל רֶבִי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה הֵיטָהּ יוֹצֵאָה בְּרִצּוּעָה שֶׁבִּין קַרְנֶיהָ,
שְׂלֵא בְּרִצּוֹן חֲכָמִים.

פרק ו: משנה א

בְּמָה אִשָּׁה יוֹצֵאָה וּבְמָה אֵינָה יוֹצֵאָה?
לֹא תֵצֵא אִשָּׁה לֹא בְּחוּטֵי צֶמֶר וְלֹא בְּחוּטֵי פִשְׁתָּן
וְלֹא בְּרִצּוּעוֹת שֶׁבְּרִאשָׁהּ. וְלֹא תִטְבַּל בָּהֶן עַד שֶׁתִּרְפֹּם.
וְלֹא בְּטִטְפַת וְלֹא בְּסִנְבוּטִין בְּזִמּוֹן שְׂאֵינָן תְּפוּרִין.
וְלֹא בְּכַבּוּל לְרִשׁוֹת הַרְבִּים.
וְלֹא בְּעִיר שֶׁל זֶהָב, וְלֹא בְּקִטְלָא, וְלֹא בְּנִזְמוֹמִים,
וְלֹא בְּטִבְעַת שְׂאֵין עָלֶיהָ חוֹתָם, וְלֹא בְּמַחַט שְׂאֵינָה נְקוּבָה.
וְאִם יֵצֵאת, אֵינָה חֲזִיבַת חֲטָאת.

פרק ו: משנה ב

לֹא יֵצֵא הָאִישׁ בְּסִנְדָּל הַמְּסַמֵּר, וְלֹא בִּיחִיד בְּזִמּוֹן שְׂאֵין בְּרִגְלוֹ מִכָּה,
וְלֹא בְּתַפְלִין, וְלֹא בְּקִמְעַת בְּזִמּוֹן שְׂאֵינָה מִן הַמְּמַחָה, וְלֹא בְּשִׁרְיוֹן,
וְלֹא בְּקִסְדָּא, וְלֹא בְּמִגְפָּיִם.
וְאִם יֵצֵא, אֵינָה חֲזִיבַת חֲטָאת.

שבת ו:ג – ו:ו

פרק ו: משנה ג

לא תצא אשה במחט הנקובה, ולא בטבעת שיש עליה חותם,
ולא בכוליאר, ולא בכובלת, ולא בצלוחית של פליטון.
ואם יצתה, חיבת חטאת, דברי **רבי מאיר**.
ו**חכמים** פוטרין בכובלת ובצלוחית של פליטון.

פרק ו: משנה ד

לא יצא האיש לא בסיף, ולא בקשת, ולא בתריס, ולא באלה, ולא ברמח.
ואם יצא, חיב חטאת.
רבי אליעזר אומר: תכשיטין הן לו. ו**חכמים** אומרים: אינן אלא לגנאי,
שנאמר: "וכתתו חרבותם לאתים וּחֲנִיתוֹתֵיהֶם לְמוֹמְרוֹת,
לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה" (ישעיה ב).
בירית, טהורה, ויוצאין בה בשבת.
כבלים, טמאין, ואין יוצאין בהם בשבת.

פרק ו: משנה ה

יוצאה אשה בחוטי שער,
בין משלה בין משל חברתה בין משל בהמה,
ובטטפת ובסנבוטין בזמן שהו תפורין.
בכבול ובפאה נכרית לחצר.
במוך שבאזנה ובמוך שבסנדלה ובמוך שהתקינה לנדתה.
בפלפל ובגרגיר מלח ובכל דבר שתתן לתוך פיה,
ובלבד שלא תתן לכתחלה בשבת. ואם נפל, לא תחזיר.
שן תותבת ושן של זהב, **רבי מתיר**, ו**חכמים** אוסרים.

פרק ו: משנה ו

יוצאה בסלע שעל הצינית.
הבנות קטנות יוצאות בחוטין ואפלו בקסמין שבאזניהם.
ערביות יוצאות רעולות, ומדידות פרופות,
וכל אדם, אלא שדברו חכמים בהוה.

שבת ו:ז – ו:י

פרק ו – משנה ז

פּוֹרְפֵת עַל הָאָבֹן וְעַל הָאֶגוֹז וְעַל הַמִּטְבֵּעַ,
וּבְלִבְד שְׁלֵא תִפְרֹף לְכַתְחֵלָה בְּשַׁבָּת.

פרק ו – משנה ח

הַקֵּטֶע יוֹצֵא בְקַב שְׁלוֹ, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְרַבִּי יוֹסִי אוֹסֵר.
וְאִם יֵשׁ לוֹ בֵּית קְבוּל כְּתוּתִים, טָמֵא.
סְמוּכּוֹת שְׁלוֹ, טָמֵאִין מִדְּרָס, וְיוֹצֵאִין בְּהוֹ בְּשַׁבָּת, וְנִכְנָסִין בְּהוֹ בְּעֵזְרָה.
כֶּסֶא וְסְמוּכּוֹת שְׁלוֹ, טָמֵאִין מִדְּרָס, וְאִין יוֹצֵאִין בְּהוֹ בְּשַׁבָּת,
וְאִין נִכְנָסִין בְּהוֹ בְּעֵזְרָה.
אֲנָקְטָמִין טְהוֹרִין, וְאִין יוֹצֵאִין בְּהוֹ.

פרק ו – משנה ט

הַבְּנִים יוֹצֵאִין בְּקִשְׁרִים, וּבְנֵי מְלָכִים בְּזוּגִין.
וְכָל אָדָם, אֵלֵא שֶׁדְּבָרוֹ חֻכְמִים בְּהוֹה.

פרק ו – משנה י

יוֹצֵאִין בְּבִיצַת הַחֶרְגוֹל, וּבִשְׁן שׁוּעַל, וּבְמִסְמֵר מִן הַצְּלוּב, מִשׁוּם רְפוּאָה,
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: אֵף בְּחַל אֶסוּר, מִשׁוּם דְּרָכֵי הָאִמּוּרִי.

שבת א:ה – א:ח

פרק א: משנה ה

בית שמאי אוקרים:
אין שורין דיו וסממנים וכרשינים, אלא כדי שישורו מבעוד יום.
ובית הלל מתירין.

פרק א: משנה ו

בית שמאי אוקרים:
אין נותנין אונין של פשתן לתוך התנור, אלא כדי שיהבילו מבעוד יום,
ולא את הצמר ליוזרה, אלא כדי שיקלט העין.
ובית הלל מתירין.
בית שמאי אוקרים:
אין פורשין מצודות חיה ועופות ודגים, אלא כדי שיצודו מבעוד יום. **ובית הלל**
מתירין.

פרק א: משנה ז

בית שמאי אוקרים:
אין מוכרין לנכרי ואין טוענין עמו ואין מגביהין עליו,
אלא כדי שיעיב למקום קרוב.
ובית הלל מתירין.

פרק א: משנה ח

בית שמאי אוקרים:
אין נותנין עורות לעבדן ולא כלים לכובס נכרי,
אלא כדי שיעשו מבעוד יום.
וככלן **בית הלל** מתירין עם השמש.

שבת א:ט – ב:א

פרק א: משנה ט

אמר רבן שמעון בן גמליאל:
נוהגין היו בית אבא שהיו נותנין כלי לכן לכוּבס נכרי
שלשה ימים קדם לשבת.
ושוין אלו ואלו; שטוענין קורות בית הכד ועגולי הגת.

פרק א: משנה י

אין צולין בשר, בצל, וביצה, אלא כדי שיצולו מבעוד יום.
אין נותנין פת לתנור עם השכה, ולא חררה על גבי גחלים,
אלא כדי שיקרמו פניה מבעוד יום.
רבי אליעזר אומר: כדי שיקרם התחתון שלה.

פרק א: משנה יא

משלשלין את הפסח בתנור עם השכה.
ומאחיזין את האור במדורת בית המוקד.
ובגבולין, כדי שיאחז האור ברבן.
רבי יהודה אומר: בפתחין, כל שהוא.

פרק ב: משנה א

במה מדליקין ובמה אין מדליקין?
אין מדליקין
לא בלכש, ולא בחסון, ולא בכלה, ולא בפתילת האידן,
ולא בפתילת המדבר, ולא בירוקה שעל פני המים, ולא בזפת,
ולא בשעוה, ולא בשמן קיק, ולא בשמן שרפה, ולא באליה, ולא בחלב.
נחום המדי אומר: מדליקין בחלב מבשל.
וחכמים אומרים: אחד מבשל ואחד שאינו מבשל, אין מדליקין בו.

שבת ב:ב – ב:ה

פרק ב: משנה ב

אין מדליקין בשמן שרפה ביום טוב.
רבי ישמעאל אומר: אין מדליקין בעטרן, מפני כבוד השבת.
וחכמים מתירין בכל השמנים:
בשמן שמשחין, בשמן אגוזים, בשמן צנונות,
בשמן דגים, בשמן פקועות,
בעטרן וכנפס.
רבי טרפון אומר: אין מדליקין אלא בשמן זית בלבד.

פרק ב: משנה ג

כל היוצא מן העץ אין מדליקין בו אלא פשתן.
וכל היוצא מן העץ אינו מטמא טמאת אהלים אלא פשתן.
פתילת הבגד שקפלה ולא הבכה -
רבי אליעזר אומר: טמאה, ואין מדליקין בה.
רבי עקיבא אומר: טהורה, ומדליקין בה.

פרק ב: משנה ד

לא יקב אדם שפופרת של ביצה וימלאנה שמן
ויתננה על פי היר בשביל שתהא מנטפת, אפלו היא של חרס.
ורבי יהודה מתיר.
אבל אם חברה היוצר מתחלה, מתר, מפני שהוא כלי אחד.
לא ימלא אדם את הקערה שמן
ויתננה בצד היר ויתן ראש הפתילה בתוכה, בשביל שתהא שואבת.
ורבי יהודה מתיר.

פרק ב: משנה ה

המככה את היר מפני שהוא מתירא מפני גוים, מפני לסטים,
מפני רוח רעה, ואם בשביל החולה שישן,
פטור.
כחם על היר, כחם על השמן, כחם על הפתילה, חיב.
ורבי יוסי פוטר בכלן חוץ מן הפתילה, מפני שהוא עושה פחם.

שבת ב:ו – ג:ב

פרק ב: משנה ו

על שלש עבירות נשים מתות בשעת לידתן,
על שאינן זְהירות (1) בַּנְדָּה (2) וּבַחֲלָה (3) וּבַהֲדַלְקַת הַנֵּר.

פרק ב: משנה ז

נְשֵׁלְשָׁה דְּבָרִים צָרִיךְ אָדָם לומר בְּתוֹךְ בֵּיתוֹ עֶרֶב שַׁבָּת עִם הַשָּׂכָה:
(1) עֲשֶׂרְתֶּם? (2) עֵרַבְתֶּם? (3) הֲדַלִּיקוּ אֶת הַנֵּר.
סָפַק הַשָּׂכָה סָפַק אֵין הַשָּׂכָה,
אֵין מְעַשְׂרִין אֶת הַדָּמַי, וְאֵין מְטַבִּילִין אֶת הַפְּלִים,
וְאֵין מְדַלִּיקִין אֶת הַנֵּרוֹת,
אֲכַל מְעַשְׂרִין אֶת הַדָּמַי, וּמְעַרְבִין, וְטוֹמְנִין אֶת הַחֲמִין.

פרק ג: משנה א

כִּיָּרָה שֶׁהִסִּיקוּהָ בְּקֶשׁ וּבִגְבָכָא, נוֹתְנִים עָלֶיהָ תְּבַשְׂיִל.
בְּגִפְתָּ וּבְעֵצִים, לֹא יִתֵּן עַד שְׂיִגְרַף, אוֹ עַד שְׂיִתֵּן אֶת הָאֶפֶר.
בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים: חֲמִין אֲכָל לֹא תְבַשְׂיִל.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים: חֲמִין וְתְבַשְׂיִל.
בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים: נוֹטְלִין אֲכָל לֹא מְחַזְרִין.
וּבֵית הַלֵּל אוֹמְרִים: אֵף מְחַזְרִין.

פרק ג: משנה ב

תַּנּוּר שֶׁהִסִּיקוּהוּ בְּקֶשׁ וּבִגְבָכָא, לֹא יִתֵּן בֵּין מְתוּכוֹ בֵּין מְעַל גְּבִיו.
כְּפָח שֶׁהִסִּיקוּהוּ בְּקֶשׁ וּבִגְבָכָא, הֲרִי זֶה כְּכִירִים;
בְּגִפְתָּ וּבְעֵצִים, הֲרִי הוּא כְּתַנּוּר.

שבת ג:ג – ג:ו

פרק ג: משנה ג

אין נותנין ביצה בצד המוחם בשביל שתתגלגל. ולא יפקיענה בסודרין.
ורבי יוסי מתיר.
ולא יטמיננה בחל ובאבק דרכים בשביל שתצלה.

פרק ג: משנה ד

מעשה שעשו אנשי טבריא והביאו סלון של צונן לתוך אמה של חמין.
אמרו להו **חכמים**:
"אם בשבת, כחמין שהוחמו בשבת, אסורין ברחיצה ובשתיה;
ביום טוב, כחמין שהוחמו ביום טוב, אסורין ברחיצה ומתירין בשתיה".
מוליאר הגרוף, שותין הימנו בשבת.
אנטיכי, אף על פי שגרופה, אין שותין ממונה.

פרק ג: משנה ה

המוחם שפנהו, לא יתן לתוכו צונן בשביל שיחמו,
אבל נותן הוא לתוכו או לתוך הכוס כדי להפשירו.
האלפס והקדרה שהעבירו מרתחין, לא יתן לתוכו תבלין,
אבל נותן הוא לתוך הקערה או לתוך התמחוי.
רבי יהודה אומר: לכל הוא נותן, חוץ מדבר שיש בו חמץ וציר.

פרק ג: משנה ו

אין נותנין כלי תחת הנר לקבל בו את השמן.
ואם נותנו מבעוד יום, מתיר.
ואין נאותין ממנו, לפי שאינו מן המוכן.
מטלטלין נר חדש, אבל לא ישן.
רבי שמעון אומר: כל הנרות מטלטלין, חוץ מן הנר הדולק בשבת.
נותנין כלי תחת הנר לקבל ניצוצות.
ולא יתן לתוכו מים, מפני שהוא מכבה.

שבת ד:א – ה:ב

פרק ד: משנה א

בְּמָה טוֹמְנִין וּבְמָה אֵין טוֹמְנִין?
אֵין טוֹמְנִין לֹא בְּגֵפֶת וְלֹא בְּזָבֵל, לֹא בְּמִלַּח וְלֹא בְּסִיד וְלֹא בְּחַל,
בֵּין לַחִים בֵּין יְבֻשִׁים.
לֹא בְּתֵבּוֹ וְלֹא בְּזָגִים וְלֹא בְּמוֹכִים וְלֹא בְּעִשְׂבִים
בְּזִמּוֹן שֶׁהוּא לַחִים, אֲבָל טוֹמְנִין בְּהוּ כֶּשֶׁהוּ יְבֻשִׁין.
טוֹמְנִין בְּכֶסֶת וּבְפָרוֹת, בְּכַנְפֵי יוֹנָה וּבְנִסְרֵת שֶׁל חֲרָשִׁים
וּבְנִעֲרֵת שֶׁל פִּשְׁתָּן דָּקָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹסֵר בְּדָקָה וּמִתִּיר בְּגִסָּה.

פרק ד: משנה ב

טוֹמְנִין בְּשִׁלְחִין, וּמִטְלָטְלִין אוֹתוֹן, בְּגִזֵי צֶמֶר, וְאֵין מִטְלָטְלִין אוֹתוֹן.
כִּיצַד הוּא עוֹשֶׂה? נוֹטֵל אֶת הַכְּסוּי וְהוּן נוֹפְלוֹת.
רַבִּי אֱלֶעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה אוֹמֵר:
קָפָה, מָטָה עַל צֶדֶה וְנוֹטֵל, שָׁמָּא יֵטֵל וְאֵינוֹ יָכֵל לְהַחְזִיר.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים: נוֹטֵל וּמַחְזִיר.
לֹא כֶּסֶהוּ מִבְּעוֹד יוֹם, לֹא יִכְסְנוּ מִשְׁתַּחֲשָׁף. כֶּסֶהוּ וְנִתְגַּלָּה, מִתֵּר לְכֶסֶתוֹ.
מִמֵּלֵא אֶת הַקִּיתוֹן וְנוֹתֵן לְתַחַת הַכֶּר, אוֹ תַּחַת הַכֶּסֶת.

פרק ה: משנה א

בְּמָה בְּהִמָּה יוֹצֵאָה וּבְמָה אֵינָה יוֹצֵאָה?
יוֹצֵא הַגָּמֵל בְּאַפְסָר, וְנֵאָקָה בְּחֶטֶם, וְלִבְדָּקִים בְּפֶרֶמְבִּיא, וְסוֹס בְּשִׁיר,
וְכֹל בְּעֵלֵי הַשִּׁיר יוֹצֵאִים בְּשִׁיר וְנִמְשָׁכִים בְּשִׁיר,
וּמִזִּין עֲלֵיהֶן וְטוֹבְלִין בְּמִקְוֹם.

פרק ה: משנה ב

חֲמוֹר יוֹצֵא בְּמִרְדַּעַת, בְּזִמּוֹן שֶׁהִיא קְשׁוּרָה לוֹ.
זָכָרִים יוֹצֵאִין לְבוּבִין. רְחֵלוֹת יוֹצֵאוֹת שְׁחוּזוֹת, כְּבוֹלוֹת וּכְבוֹנוֹת.
הָעֲזִים יוֹצֵאוֹת צְרוּרוֹת.
רַבִּי יוֹסִי אוֹסֵר בְּכֶלֶן, חוּץ מִן הַרְחֵלִין הַכְּבוֹנוֹת.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: עֲזִים יוֹצֵאוֹת צְרוּרוֹת לִיְבֵשׁ, אֲבָל לֹא לְחָלֵב.

שבת ה:ג – ו:ב

פרק ה: משנה ג

וּבְמָה אֵינָה יוֹצֵאָה?
לֹא יֵצֵא גָמֹל בְּמִטּוֹטְלָתָהּ, לֹא עֶקֶד וְלֹא רָגוּל, וְכֵן שְׂאֵר כָּל הַבְּהֵמוֹת.
לֹא יִקְשֹׁר גְּמָלִים זֶה בְּזֶה וְיִמְשֹׁךְ.
אֲבָל מִכְּנִיס חֲבָלִים לְתוֹךְ יָדוֹ וְיִמְשֹׁךְ, וּבִלְבַד שְׂלֵא יִכְרֹךְ.

פרק ה: משנה ד

אֵין חֲמוֹר יוֹצֵא בְּמִרְדַּעַת בְּזִמּוֹן שְׂאֵינָה קְשׁוּרָה לוֹ,
וְלֹא בְּזוּג, אִף עַל פִּי שֶׁהוּא פְּקוּק, וְלֹא בְּסֶלֶם שֶׁבְּצוּאָרוֹ,
וְלֹא בְּרִצּוּעָה שֶׁבְּרִגְלוֹ.
וְאֵין הַתְּרַנְגּוּלִין יוֹצֵאִין בְּחוּטִין, וְלֹא בְּרִצּוּעוֹת שֶׁבְּרִגְלֵיהֶם.
וְאֵין הַזְּכָרִים יוֹצֵאִין בְּעִגְלָה שֶׁתַּחַת הָאֵלֶּיהָ שְׁלָהוּ.
וְאֵין הַרְחָלִים יוֹצֵאִים חֲנוּנוֹת.
וְאֵין הָעֶגְלָה יוֹצֵא בְּגִימוֹן.
וְלֹא פָּרָה בְּעוֹר הַקֶּפֶר, וְלֹא בְּרִצּוּעָה שֶׁבִּין קַרְנֵיהָ.
פָּרְתוֹ שֶׁל רֶבִי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָה הֵיטָהּ יוֹצֵאָה בְּרִצּוּעָה שֶׁבִּין קַרְנֵיהָ,
שְׂלֵא בְּרִצּוֹן חֲכָמִים.

פרק ו: משנה א

בְּמָה אִשָּׁה יוֹצֵאָה וּבְמָה אֵינָה יוֹצֵאָה?
לֹא תֵצֵא אִשָּׁה לֹא בְּחוּטֵי צֶמֶר וְלֹא בְּחוּטֵי פִשְׁתָּן
וְלֹא בְּרִצּוּעוֹת שֶׁבְּרִאשָׁהּ. וְלֹא תִטְבַּל בָּהֶן עַד שֶׁתִּרְפֹּם.
וְלֹא בְּטִטְפַת וְלֹא בְּסִנְבוּטִין בְּזִמּוֹן שְׂאֵינָן תְּפוּרִין.
וְלֹא בְּכָבוֹל לְרִשׁוֹת הַרְבִּים.
וְלֹא בְּעִיר שֶׁל זֶהָב, וְלֹא בְּקִטְלָא, וְלֹא בְּנִזְמוּסִים,
וְלֹא בְּטִבְעַת שְׂאֵין עָלֶיהָ חוֹתָם, וְלֹא בְּמַחַט שְׂאֵינָה נְקוּבָה.
וְאִם יֵצֵאת, אֵינָה חֲזִיבַת חֲטָאת.

פרק ו: משנה ב

לֹא יֵצֵא הָאִישׁ בְּסִנְדָּל הַמְּסָמֵר, וְלֹא בִּיחִיד בְּזִמּוֹן שְׂאֵין בְּרִגְלוֹ מִכָּה,
וְלֹא בְּתַפְלִין, וְלֹא בְּקִמְעַ בְּזִמּוֹן שְׂאֵינָו מִן הַמְּמַחָה, וְלֹא בְּשִׁרְיוֹן,
וְלֹא בְּקִסְדָּא, וְלֹא בְּמִגְפָּיִם.
וְאִם יֵצֵא, אֵינָו חֲזִיבַת חֲטָאת.

שבת ו:ג – ו:ו

פרק ו: משנה ג

לא תצא אשה במחט הנקובה, ולא בטבעת שיש עליה חותם,
ולא בכוליאר, ולא בכובלת, ולא בצלוחית של פליטון.
ואם יצתה, חיבת חטאת, דברי **רבי מאיר**.
ו**חכמים** פוטרין בכובלת ובצלוחית של פליטון.

פרק ו: משנה ד

לא יצא האיש לא בסיף, ולא בקשת, ולא בתריס, ולא באלה, ולא ברמח.
ואם יצא, חיב חטאת.
רבי אליעזר אומר: תכשיטין הן לו. ו**חכמים** אומרים: אינן אלא לגנאי,
שנאמר: "וכתתו חרבותם לאתים וּחִנִּיתוּתֵיהֶם לְמוֹמְרוֹת,
לא ישא גוי אל גוי חרב ולא ילמדו עוד מלחמה" (ישעיה ב).
בירית, טהורה, ויוצאין בה בשבת.
כבלים, טמאין, ואין יוצאין בהם בשבת.

פרק ו: משנה ה

יוצאה אשה בחוטי שער,
בין משלה בין משל חברתה בין משל בהמה,
ובטטפת ובסנבוטין בזמן שהו תפורין.
בכבול ובפאה נכרית לחצר.
במוך שבאזנה ובמוך שבסנדלה ובמוך שהתקינה לנדתה.
בפלפל ובגרגיר מלח ובכל דבר שתתן לתוך פיה,
ובלבד שלא תתן לכתחלה בשבת. ואם נפל, לא תחזיר.
שן תותבת ושן של זהב, **רבי מתיר**, ו**חכמים** אוסרים.

פרק ו: משנה ו

יוצאה בסלע שעל הצינית.
הבנות קטנות יוצאות בחוטין ואפלו בקסמין שבאזניהם.
ערביות יוצאות רעולות, ומדייות פרופות,
וכל אדם, אלא שדברו חכמים בהוה.

שבת ו:ז – ו:י

פרק ו – משנה ז

פּוֹרְפֵת עַל הָאָבֹן וְעַל הָאֶגוֹז וְעַל הַמִּטְבֵּעַ,
וּבְלִבְד שְׁלֵא תִפְרֹף לְכַתְחֵלָה בַּשַּׁבָּת.

פרק ו – משנה ח

הַקֵּטֵעַ יוֹצֵא בְקַב שְׁלוֹ, דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְרַבִּי יוֹסִי אוֹסֵר.
וְאִם יֵשׁ לוֹ בֵּית קְבוּל כְּתוּתִים, טָמֵא.
סְמוּכּוֹת שְׁלוֹ, טָמֵאִין מִדְּרָס, וְיוֹצֵאִין בְּהוֹ בַּשַּׁבָּת, וְנִכְנָסִין בְּהוֹ בְּעֵזְרָה.
כֶּסֶף וְסְמוּכּוֹת שְׁלוֹ, טָמֵאִין מִדְּרָס, וְאִין יוֹצֵאִין בְּהוֹ בַּשַּׁבָּת,
וְאִין נִכְנָסִין בְּהוֹ בְּעֵזְרָה.
אֲנָקְטָמִין טְהוֹרִין, וְאִין יוֹצֵאִין בְּהוֹ.

פרק ו – משנה ט

הַבְּנִים יוֹצֵאִין בְּקִשְׁרִים, וּבְנֵי מְלָכִים בְּזוּגִין.
וְכֹל אָדָם, אֵלֵא שֶׁדְּבָרוֹ חֻכְמִים בְּהוֹה.

פרק ו – משנה י

יוֹצֵאִין בְּבִיצַת הַחֶרְגוֹל, וּבִשְׁנֵן שׁוּעַל, וּבְמִסְמֵר מִן הַצְּלוּב, מִשׁוּם רְפוּאָה,
דְּבָרֵי רַבִּי מֵאִיר.
וְחֻכְמִים אוֹמְרִים: אֵף בְּחַל אֶסוּר, מִשׁוּם דְּרָכֵי הָאִמּוּרִי.

שבת זיא – זיא

פרק ז: משנה א

כָּל גְּדוֹל אָמְרוּ בַשַּׁבָּת:
כָּל הַשּׁוֹכֵחַ עֵקֶר שַׁבָּת וְעָשָׂה מְלָאכוֹת הַרְבֵּה בַשַּׁבָּתוֹת הַרְבֵּה,
אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא חֲטָאת אַחַת.
הַיּוֹדֵעַ עֵקֶר שַׁבָּת וְעָשָׂה מְלָאכוֹת הַרְבֵּה בַשַּׁבָּתוֹת הַרְבֵּה,
חַיֵּב עַל כָּל שַׁבָּת וְשַׁבָּת.
הַיּוֹדֵעַ שֶׁהוּא שַׁבָּת וְעָשָׂה מְלָאכוֹת הַרְבֵּה בַשַּׁבָּתוֹת הַרְבֵּה,
חַיֵּב עַל כָּל אֵב מְלָאכָה וּמְלָאכָה.
הָעוֹשֶׂה מְלָאכוֹת הַרְבֵּה מֵעִין מְלָאכָה אַחַת,
אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא חֲטָאת אַחַת.

פרק ז: משנה ב

אָבוֹת מְלָאכוֹת אַרְבָּעִים חָסֵר אַחַת:
(1) הַזּוֹרֵעַ (2) וְהַחֹרֵשׁ (3) וְהַקּוֹצֵר (4) וְהַמַּעְמֵר (5) הַדָּשׁ (6) וְהַזּוֹרֵה
(7) הַבוֹרֵר (8) הַטּוֹחֵן (9) וְהַמְרַקֵּד (10) וְהַלֵּשׁ (11) וְהַאֹפֶה
(12) הַגּוֹזֵז אֶת הַצֶּמֶר (13) הַמְּלַבֵּנוֹ (14) וְהַמְּנַפֵּצוֹ (15) וְהַצּוֹבֵעוֹ
(16) וְהַטּוֹוֶה (17) וְהַמְּסַדֵּךְ (18) וְהָעוֹשֶׂה שְׁנֵי בֵּיתֵי נִירִין
(19) וְהַאֹרֵג שְׁנֵי חוּטִין (20) וְהַפּוֹצֵעַ שְׁנֵי חוּטִין (21) הַקּוֹשֵׁר
(22) וְהַמְּתִיר (23) וְהַתּוֹפֵר שְׁתֵּי תְּפִירוֹת
(24) הַקּוֹרֵעַ עַל מְנַת לְתַפֵּר שְׁתֵּי תְּפִירוֹת
(25) הַצֵּד צְבִי (26) הַשּׁוֹחֲטוֹ (27) וְהַמְּפָשִׁטוֹ (28) הַמוֹלְחוֹ
(29) וְהַמַּעְבֵּד אֶת עוֹרוֹ (30) וְהַמּוֹחֲקוֹ (31) וְהַמְּחַתְּכוֹ
(32) הַכּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת (33) וְהַמּוֹחֵק עַל מְנַת לְכַתֵּב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת
(34) הַבוֹנֶה (35) וְהַסּוֹתֵר (36) הַמְּכַבֵּה (37) וְהַמְּבַעֵיר (38) הַמְּכַה בַּפְּטִישׁ
(39) הַמוֹצִיא מִרְשׁוֹת לְרְשׁוֹת.
הָרִי אֵילוֹ אָבוֹת מְלָאכוֹת אַרְבָּעִים חָסֵר אַחַת.

פרק ז: משנה ג

וְעוֹד כָּל אַחַר אָמְרוּ:
כָּל הַכָּשֵׁר לְהַצְנִיעַ וּמַצְנִיעִין כְּמוֹהוֹ וְהוֹצִיאוֹ בַשַּׁבָּת, חַיֵּב עָלָיו חֲטָאת,
וְכָל שֶׁאֵינוֹ כָּשֵׁר לְהַצְנִיעַ וְאֵין מַצְנִיעִין כְּמוֹהוֹ וְהוֹצִיאוֹ בַשַּׁבָּת,
אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא הַמַּצְנִיעוֹ.

פרק ז: משנה ד

הַמוֹצִיא תֵּבּוֹן, כְּמֵלֵא פִי פְּרָה. עֵצָה, כְּמֵלֵא פִי גָמֹל. עֵמִיר, כְּמֵלֵא פִי טָלָה.
עֲשָׂבִים, כְּמֵלֵא פִי גְדִי.
עָלִי שׁוֹם וְעָלִי בְּצָלִים, לַחִים, כְּגֵרוּגֶרֶת, יְבֹשִׁים, כְּמֵלֵא פִי גְדִי.
וְאִין מִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא שׁוֹו בְּשִׁעוּרֵיהֶן.
הַמוֹצִיא אֲכָלִים כְּגֵרוּגֶרֶת, חֵיב,
וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה, מִפְּנֵי שֶׁשׁוֹו בְּשִׁעוּרֵיהֶן,
חוּץ מִקְלַפֵּיהֶן וְגֵרְעֵינֵיהֶן וְעִקְצֵיהֶן וְסָבֹן וּמְרִסָּנוּ.
רַבִּי יְהוּדָה אָמַר: חוּץ מִקְלַפֵּי עֲדָשִׁים שְׁמֵתַבְּשָׁלוֹת עִמָּהֶן.

שבת ח:א – ח:ד

פרק ח: משנה א

המוציא יין, כְּדִי מְזִיגְת הַכּוֹס. חֶלֶב, כְּדִי גְמִיעָה.
דָּבֵשׁ, כְּדִי לִתּוֹ עַל הַפֶּתִית. שֶׁמֶן, כְּדִי לְסוּף אֶבֶר קָטָן.
מִים, כְּדִי לְשׁוֹף בָּהֶם אֶת הַקִּילּוֹר.
וְשֶׁאֵר כָּל הַמְשָׁקִין, בְּרַבִּיעִית. וְכָל הַשׁוֹפְכִין, בְּרַבִּיעִית.
רבי שמעון אומר:
כֵּן בְּרַבִּיעִית, וְלֹא אָמְרוּ כָּל הַשְּׁעוּרִין הַלְלוּ אֵלָּא לְמַצְנִיעִיהוּ.

פרק ח: משנה ב

המוציא חֶבֶל, כְּדִי לַעֲשׂוֹת אֶזְוֹן לְקָפָה.
גָּמִי, כְּדִי לַעֲשׂוֹת תְּלֵאִי לְנֶפֶה וּלְכַבְרָה.
רבי יהודה אומר: כְּדִי לְטַל מִמֶּנּוּ מֵדֵת מִנְעַל לְקָטָן.
נֵיר, כְּדִי לְכַתֵּב עָלָיו קֶשֶׁר מוֹכָסִין. וְהַמּוֹצִיא קֶשֶׁר מוֹכָסִין, חֵיֵב.
נֵיר מְחוּק, כְּדִי לְכַרֵּךְ עַל פִּי צְלוּחִית קֶטְנָה שֶׁל פְּלִיטוֹן.

פרק ח: משנה ג

עוֹר, כְּדִי לַעֲשׂוֹת קָמֵעַ.
קָלָף, כְּדִי לְכַתֵּב עָלָיו פְּרִשָּׁה קֶטְנָה שֶׁבַתְּפִלִּין, שֶׁהִיא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל.
דִּין, כְּדִי לְכַתֵּב שְׁתֵּי אוֹתִיּוֹת. בְּחֵל, כְּדִי לְכַחַל עֵין אַחַת.

פרק ח: משנה ד

דָּבֶק, כְּדִי לִתּוֹ בְּרֹאשׁ הַשְּׁבִשְׁבֵת. זֹפֶת וְגַפְרִית, כְּדִי לַעֲשׂוֹת נֶקֶב.
שְׁעוּה, כְּדִי לִתּוֹ עַל פִּי נֶקֶב קָטָן.
חֲרָסִית, כְּדִי לַעֲשׂוֹת פִּי כוֹר שֶׁל צוֹרְפֵי זָהָב.
רבי יהודה אומר: כְּדִי לַעֲשׂוֹת פְּטוּט.
סָבִין, כְּדִי לִתּוֹ עַל פִּי כוֹר שֶׁל צוֹרְפֵי זָהָב.
סִיד, כְּדִי לְסוּד קֶטְנָה שֶׁבַבְּנוֹת.
רבי יהודה אומר: כְּדִי לַעֲשׂוֹת כִּלְכוּל.
רבי נחמיה אומר: כְּדִי לַעֲשׂוֹת אֲנָדִיפִי.

שבת ח:ה – ט:א

פרק ח: משנה ה

אֲדָמָה, כְּחוֹתֵם הַמְרֻצוּפִים, דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים: כְּחוֹתֵם הָאֲגָרוֹת.
וְזָבַל וְחָל הַדֶּק, כְּדֵי לְזַבֵּל קֶלַח שֶׁל כְּרוֹב, דְּבָרֵי רַבִּי עֲקִיבָא.
וְחֲכָמִים אוֹמְרִים: כְּדֵי לְזַבֵּל כְּרֶשֶׁא.
חַל הַגֶּס, כְּדֵי לִתֵּן עַל מְלֵא כַף סִיד. קָנָה, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת קְלָמוֹס.
וְאִם הָיָה עָב אוֹ מְרָסָס,
כְּדֵי לְבַשֵּׁל בּוֹ בִּיצָה קְלָה שְׁבִיבִיצִים, טְרוּפָה וְנִתּוּנָה בְּאֶלְפָס.

פרק ח: משנה ו

עֶצֶם, כְּדֵי לַעֲשׂוֹת תְּרוּד. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: כְּדֵי לַעֲשׂוֹת מְכֻנּוֹ חָף.
זְכוּכִית, כְּדֵי לְגָרֵד בּוֹ רֹאשׁ הַכְּרֶכֶר.
צָרוּר אוֹ אָבֹן, כְּדֵי לְזַרֵק בְּעוֹף.
רַבִּי אֱלִיעֶזֶר בֶּר יַעֲקֹב אוֹמֵר: כְּדֵי לְזַרֵק בְּבֵהמָה.

פרק ח: משנה ז

חֶרֶס, כְּדֵי לִתֵּן בֵּין פְּצִים לַחֲבֵרוֹ, דְּבָרֵי רַבִּי יְהוּדָה.
רַבִּי מְאִיר אוֹמֵר: כְּדֵי לַחֲתוֹת בּוֹ אֶת הָאוֹר.
רַבִּי יוֹסִי אוֹמֵר: כְּדֵי לְקַבֵּל בּוֹ רְבִיעִית.
אָמַר רַבִּי מְאִיר: אֵף עַל פִּי שְׂאִין רְאִיָּה לְדַבֵּר, זָכַר לְדַבֵּר:
"וְלֹא יִמָּצֵא בְּמִכְתָּתוֹ חֶרֶשׁ לַחֲתוֹת אֵשׁ מִיְקוּד" (ישעיה ל).
אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי: מִשָּׁם רְאִיָּה? "וְלַחֲשׂוֹף מִיָּם מְגַבָּא" (שם).

פרק ט: משנה א

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא: מִנֵּיִן לַעֲבוּדַת כּוֹכְבִים שְׁמֻטְמָאָה בְּמִשָּׂא כְּנָדָה?
שְׁנַאָמֹר: "תִּזְרַם כְּמוֹ דָּוָה" (ישעיה ל),
צֵא תֵאמַר לוֹ, מַה נָּדָה מְטֻמָּאָה בְּמִשָּׂא, אֵף עֲבוּדָה זָרָה מְטֻמָּאָה בְּמִשָּׂא.

שבת ט:ב – ט:ה

פרק ט: משנה ב

מַנִּין לְסַפִּינָה שֶׁהִיא טְהוֹרָה? שֶׁנֶּאֱמַר: "דָּרַךְ אֲנִיָּה בְּלֵב יָם" (משלי ל).
מַנִּין לְעֶרוּגָה שֶׁהִיא שֹׁשֶׁה עַל שֹׁשֶׁה טְפָחִים
שְׂזוֹרְעִין בְּתוֹכָהּ חֲמֹשֶׁה זְרַעוֹנִין,
אַרְבָּעָה בְּאַרְבַּע רוּחוֹת הָעֶרוּגָה וְאֶחָד בְּאַמְצָע?
שֶׁנֶּאֱמַר: "כִּי כָאֲרָץ תּוֹצִיא צִמּוֹחַ וּכְגַנָּה זְרוּעִיָּה תִצְמִיחַ" (ישעיה סא),
"זְרָעָה" לֹא נֶאֱמַר, אֲלֵא "זְרוּעִיָּה".

פרק ט: משנה ג

מַנִּין לְפוֹלְטוֹת שֶׁכָּבַת זֶרַע בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שֶׁהִיא טְמֵאָה?
שֶׁנֶּאֱמַר: "הֵיוּ נְכוֹנִים לְשִׁלְשֶׁת יָמִים" (שמות יט).
מַנִּין שְׁמֹרְחִיצִין אֶת הַמִּילָה בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי שֶׁחָל לְהִיּוֹת בְּשַׁבַּת?
שֶׁנֶּאֱמַר: "וַיְהִי בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי בְּהִיּוֹתָם כְּאָבִים" (בראשית לד).
מַנִּין שְׁקוֹשְׁרִין לְשׁוֹן שֶׁל זְהוּרִית בְּרֹאשׁ שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּלַּח?
שֶׁנֶּאֱמַר: "אִם יִהְיוּ חֲטָאֵיכֶם כְּשָׁנִים כְּשֶׁלֶג יִלְבִּינוּ" (ישעיה א).

פרק ט: משנה ד

מַנִּין לְסִיכָה שֶׁהִיא כְּשִׁתְיָה בַּיּוֹם הַכְּפוּרִים?
אִף עַל פִּי שְׂאִין רְאִיָּה לְדָבָר, זָכָר לְדָבָר,
שֶׁנֶּאֱמַר: "וַתְּבֹא כַּמִּים בְּקִרְבּוֹ וּכְשֶׁמֶן בְּעֲצָמוֹתָיו" (תהלים קט).

פרק ט: משנה ה

הַמוֹצִיא עֲצִים, כְּדִי לְבַשֵּׁל בִּיצָה קְלָה.
תְּבַלִּין, כְּדִי לְתַבֵּל בִּיצָה קְלָה, וּמִצְטָרְפִין זֶה עִם זֶה.
קְלָפֵי אֶגּוֹזִים, קְלָפֵי רְמוֹנִים, אֶסְטִיס וּפּוּאָה,
כְּדִי לְצַבֵּעַ בָּהֶן בְּגַד קָטָן בְּסַבְכָּה.
מִי רְגָלִים, נֶתֶר וּבְרִית, קְמוּנִיָּא וְאַשְׁלָג, כְּדִי לְכַבֵּס בָּהֶן בְּגַד קָטָן בְּסַבְכָּה.
רַבִּי יְהוּדָה **אָמַר**: כְּדִי לְהַעֲבִיר עַל הַקֶּתֶם.

שבת ט:ו – י:ב

פרק ט: משנה ו

פְּלֶפֶת, כָּל שֶׁהוּא. וְעֵטְרוֹ, כָּל שֶׁהוּא. מִיָּנִי בְּשָׁמַיִם וּמִיָּנִי מִתְּכוֹת, כָּל שֶׁהוּא. מֵאֲבָנֵי הַמִּזְבֵּחַ וּמֵעֵפֶר הַמִּזְבֵּחַ, מִקֶּק סְפָרִים וּמִקֶּק מִטְפָּחוֹתֵיהֶם, כָּל שֶׁהוּא, שֶׁמִּצְנִיעִין אוֹתוֹ לְגִנְזוֹן.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: אִף הַמוֹצֵיא מִמְשֻׁמְשֵׁי עֲבוֹדַת כּוֹכָבִים, כָּל שֶׁהוּא, שֶׁנֶּאֱמָר: "וְלֹא יִדְבַק בְּיָדָךְ מֵאוֹמָה מִן הַחֶרֶם" (דְּבָרִים יג).

פרק ט: משנה ז

הַמוֹצֵיא קֶפֶת הָרוֹכֵלִין, אִף עַל פִּי שֵׁשׁ בָּהּ מִיָּנִין הַרְבֵּה, אִינוֹ חֵיב אֶלָּא חֶטְאֵת אֶחָת.
זֶרְעוֹנֵי גֵנֶה, פְּחוֹת מִכְּגָרוֹגֶרֶת. **רַבִּי יְהוּדָה בֶּן בֶּתִירָא** אוֹמֵר: חֶמְשָׁה. זֶרַע קִשׁוּאִין, שְׁנַיִם. זֶרַע דְּלוּעִין, שְׁנַיִם. זֶרַע פּוֹל הַמְצָרִי, שְׁנַיִם. חֶגֶב חֵי טְהוֹר, כָּל שֶׁהוּא. מֵת, כְּגָרוֹגֶרֶת. צְפָרַת כְּרָמִים, בֵּין חֵיהָ בֵּין מֵתָהּ, כָּל שֶׁהוּא, שֶׁמִּצְנִיעִין אוֹתָהּ לְרִפּוּאָה.
רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר: אִף הַמוֹצֵיא חֶגֶב חֵי טְמֵא, כָּל שֶׁהוּא, שֶׁמִּצְנִיעִין אוֹתוֹ לְקָטוֹן לְשַׁחֵק בּוֹ.

פרק י: משנה א

הַמִּצְנִיעַ לְזֶרַע וּלְדִגְמָא וּלְרִפּוּאָה, וְהוֹצִיאוּ בַּשַּׁבָּת, חֵיב בְּכָל שֶׁהוּא. וְכָל אָדָם אֵין חֵיב עָלָיו אֶלָּא כְּשֶׁעוֹרוֹ. חֶזֶר וְהִכְנִיסוֹ, אִינוֹ חֵיב עָלָיו אֶלָּא כְּשֶׁעוֹרוֹ.

פרק י: משנה ב

הַמוֹצֵיא אֶכְלִין וְנִתְנָן עַל הָאֶסְקָפָה, בֵּין שֶׁחֶזֶר וְהוֹצִיאָן בֵּין שֶׁהוֹצִיאָן אַחֵר, פְּטוֹר, מִפְּנֵי שֶׁלֹּא עָשָׂה מְלֶאכֶתוֹ בְּבֵת אֶחָת. קֶפֶה שֶׁהִיא מְלֶאכֶה פְּרוֹת וְנִתְנָה עַל הָאֶסְקָפָה הַחִיצוֹנָה, אִף עַל פִּי שֶׁרַב הַפְּרוֹת מִבְּחוּץ, פְּטוֹר, עַד שֶׁיוֹצִיא אֶת כָּל הַקֶּפֶה.

שבת יג – יז

פרק י: משנה ג

המוציא בין בימינו בין בשמאלו, בתוך חיקו או על כתפו, חייב, שכן משא בני קהת. כלאחר ידו, ברגלו, בפיו ובמרפקו, באזנו ובשערו, ובפגדתו ופיה למטה, בין פגדתו לחלוקו, ובשפת חלוקו, במנעלו, בסנדלו, פטור, שלא הוציא בדרך המוציאין.

פרק י: משנה ד

המתכוון להוציא לפניו ובא לו לאחריו, פטור, לאחריו ובא לו לפניו, חייב. באמת אמרו: האשה החוגרת בסינר בין מלפניה ובין מלאחריה חייבת, שכן ראוי להיות חוזר. **רבי יהודה** אומר: אף מקבלי פתקין.

פרק י: משנה ה

המוציא כפר לרשות הרבים, חייב. הוציאוהו שנים, פטורין. לא יכל אחד להוציאו והוציאוהו שנים, חייבים. **ורבי שמעון** פוטר. המוציא אכלין פחות מכשעור בכלי, פטור אף על הכלי, שהכלי טפלה לו. את החי במטה, פטור אף על המטה, שהמטה טפלה לו. את המת במטה, חייב. וכן כזית מן המת וכזית מן הנבלה וכעדשה מן השרץ, חייב. **ורבי שמעון** פוטר.

פרק י: משנה ו

הנוטל צפרניו זו בזו, או בשניו, וכן שערו, וכן שפמו, וכן זקנו, וכן הגודלת, וכן הכוחלת, וכן הפוקסת, **רבי אליעזר** מחייב, **וחכמים** אוסרין משום שבות. התולש מעציץ נקוב, חייב, ושאינו נקוב, פטור. **ורבי שמעון** פוטר בזה ובזה.

שבת יא:א – יא:ד

פרק יא: משנה א

הזורק מרשות היחיד לרשות הרבים, מרשות הרבים לרשות היחיד, חיב. מרשות היחיד לרשות היחיד ורשות הרבים באמצע, **רבי עקיבא מחיב, ורחמנים פוטרין.**

פרק יא: משנה ב

כיצד?
שתי גזזטראות זו כנגד זו ברשות הרבים, המושיט והזורק מזו לזו, פטור. היו שתייהן בדיוטא אחת, המושיט חיב, והזורק פטור, שכך היתה עבודת הלויים – שתי עגלות זו אחר זו ברשות הרבים, מושיטין הקרשים מזו לזו, אבל לא זורקין. חלית הבור והסלע שהו גבוהין עשרה ורחבו ארבעה, הנוטל מהו והנותן על גבן, חיב, פחות מכן, פטור.

פרק יא: משנה ג

הזורק ארבע אמות בכתל, למעלה מעשרה טפחים, כזורק באויר, למטה מעשרה טפחים, כזורק בארץ. הזורק בארץ ארבע אמות, חיב. זרק לתוך ארבע אמות ונתגלגל חוץ לארבע אמות, פטור. חוץ לארבע אמות, ונתגלגל לתוך ארבע אמות, חיב.

פרק יא: משנה ד

הזורק בים ארבע אמות, פטור. אם היה רקק מים ורשות הרבים מהלכת בו, הזורק לתוכו ארבע אמות, חיב. וכמה הוא רקק מים? פחות מעשרה טפחים. רקק מים ורשות הרבים מהלכת בו, הזורק בתוכו ארבע אמות, חיב.

שבת יאה – יב:ב

פרק יא: משנה ה

הזורק מן הימים ליבשה ומן היבשה לימים, ומן הימים לספינה ומן הספינה לחברתה, פטור. ספינות קשורות זו בזו, מטלטלין מוזו לזו. אם אינן קשורות, אף על פי שמקפות, אין מטלטלין מוזו לזו.

פרק יא: משנה ו

הזורק ונזכר לאחר שיצתה מידו, קלטה אחר, קלטה כלב, או שנשרפה, פטור. זרק לעשות חבורה, בין באדם בין בבהמה, ונזכר עד שלא נעשה חבורה, פטור. זה הכלל: כל חיבי חטאות אינן חיבין עד שתהא תחלתן וסופן שגגה. תחלתן שגגה וסופן זדון, תחלתן זדון וסופן שגגה, פטורין, עד שתהא תחלתן וסופן שגגה.

פרק יב: משנה א

הבונה, כמה יבנה ויהא חיב? הבונה כל שהוא, והמסתת, והמכה בפטיש ובמעצד, הקודח כל שהוא, חיב. זה הכלל: כל העושה מלאכה ומלאכתו מתקימת בשבת, חיב. **רבן שמעון בן גמליאל** אומר: אף המכה בקרנס על הסדן בשעת מלאכה, חיב, מפני שהוא כמתקן מלאכה.

פרק יב: משנה ב

החורש כל שהוא, המנכש והמקרסם והמזרד כל שהוא, חיב. המלקט עצים, אם לתקן, כל שהו, אם להסק, כדי לבשל ביצה קלה. המלקט עשבים, אם לתקן, כל שהוא, אם לבהמה, כמלא פי הגדי.

שבת יב:ג – יב:ו

פרק יב: משנה ג

הפּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתוֹת, בֵּין בֵּימֵינוּ בֵּין בְּשִׁמְאֵלוֹ,
בֵּין מִשֵּׁם אֶחָד בֵּין מִשְׁנֵי שְׁמוֹת, בֵּין מִשְׁנֵי סְמָנִיּוֹת, בְּכֹל לְשׁוֹן, חֵיֵב.
אָמַר רַבִּי יוֹסִי: לֹא חֵיֵבוּ שְׁתֵּי אוֹתוֹת אֶלָּא מִשׁוּם רֶשֶׁם,
שֶׁכֶּדֶּה הָיָה כּוֹתֵבִין עַל קֶרְשֵׁי הַמִּשְׁכָּן, לִידַע אִיזוֹ בֶּן זֹגוֹ.
אָמַר רַבִּי: מְצִינּוּ שֵׁם קָטָן מִשֵּׁם גָּדוֹל –
שֵׁם מִשְׁמַעוֹן וּשְׁמוּאֵל, נַח מִנְחֹר, דָּן מִדְּנִיָּאל, גָּד מִגְּדִיָּאל.

פרק יב: משנה ד

הפּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתוֹת בְּהֶעֱלֵם אֶחָד, חֵיֵב.
כָּתַב בְּדִיו, בְּסֵם, בְּסִקְרָא, בְּקוֹמוֹס וּבְקִנְקִנְתוֹם, וּבְכֹל דְּבַר שֶׁהוּא רוֹשֵׁם,
עַל שְׁנֵי כְּתָלֵי זְוִיּוֹת וְעַל שְׁנֵי לוּחֵי פְּנֵקֶס, וְהוּ נִהְגִּין זֶה עִם זֶה, חֵיֵב.
הפּוֹתֵב עַל בְּשָׂרוֹ, חֵיֵב.
הַמְּסַרֵּט עַל בְּשָׂרוֹ, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר מְחַיֵּב חֲטָאת, וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ פּוֹטֵר.

פרק יב: משנה ה

כָּתַב בְּמִשְׁקִין, בְּמֵי פְרוֹת, בְּאַבֶּק דְּרִכִּים, בְּאַבֶּק הַסּוֹפְרִים,
וּבְכֹל דְּבַר שֶׁאִינוֹ מִתְקִים, פְּטוֹר.
לְאַחַר יָדוֹ, בְּרִגְלוֹ, בְּפִיו וּבְמִרְפְּקוֹ,
כָּתַב אוֹת אַחַת סְמוּדָה לְכָתֵב, וּכְתַב עַל גִּבֵּי כְּתָב,
נִתְכַּוֵּן לְכָתֵב חֵי"ת וּכְתַב שְׁנֵי זִי"נִין,
אֶחָד בְּאַרְץ וְאֶחָד בְּקוֹרָה, כָּתַב עַל שְׁנֵי כְּתָלֵי הַבַּיִת,
עַל שְׁנֵי דְפֵי פְּנֵקֶס וְאִין נִהְגִּין זֶה עִם זֶה, פְּטוֹר.
כָּתַב אוֹת אַחַת נוֹטְרִיקוֹן, רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ בֶּן בְּתִירָא מְחַיֵּב, וְחַכְמִים פּוֹטְרִין.

פרק יב: משנה ו

הפּוֹתֵב שְׁתֵּי אוֹתוֹת בְּשְׁנֵי הָעֲלָמוֹת, אַחַת שְׁחָרִית וְאַחַת בֵּין הָעֲרֵבִים,
רַבֵּן גַּמְלִיאֵל מְחַיֵּב, וְחַכְמִים פּוֹטְרִין.

שבת יג:א – יג:ד

פרק יג: משנה א

רבי אליעזר אומר: האורג שלשה חוטין בתחלה ואחת על האריג, חיב. וְחֻמְקִים אומרים: בין בתחלה בין בסוף, שעורו שני חוטין.

פרק יג: משנה ב

העושה שני בתי נירין בנירין, בקרוס, בנפה, בכברה ובסל, חיב. והתופר שתי תפירות, והקורע על מנת לתפר שתי תפירות.

פרק יג: משנה ג

הקורע בחמתו ועל מתו, וכל המקלקליו, פטורין. והמקלקל על מנת לתקו, שעורו כמתקו.

פרק יג: משנה ד

שעור המלבו והמנפץ והצובע והטווה, כמלא רחב הסיט כפול. והאורג שני חוטין, שעורו כמלא הסיט.